

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou

žalobce: **R. B.**, narozený X
státní příslušník Alžírsko
trvale bytem X
na území České republiky bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem náměstí Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2024, č. j. CPR-4425-3/ČJ-2024-930310-V249,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2024, č. j. CPR-4425-3/ČJ-2024-930310-V249, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Hlavního města Prahy (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 30. 11. 2023, č. j. KRPA-25691-31/ČJ-2020-000022, kterým byla podle 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k opuštění území členských států nejpozději do 30 dnů od právní moci rozhodnutí a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“) mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že byl rozhodnutím žalovaného přímo zkrácen na svých právech, konkrétně bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život a napadené rozhodnutí je proto nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce uvedl, že na území České republiky žije již 30 let, má zde vytvořené komplexní rodinné a sociální zázemí a je zde plně integrován. Dále uvedl, že do Alžírsku se nemá kam vrátit, protože v zemi původu nemá již žádné zázemí ani majetek. Namítal, že žalovaný nezvažil mimořádnost situace žalobce, když nepřihlídl k míře jeho integrace na území a délce jeho pobytu na území České republiky, a že se vůbec nevypořádal se skutečností, že žalobce nebude mít vzhledem ke své trestní minulosti možnost vrátit se za svými dětmi do České republiky, neboť mu nebude vydáno žádné krátkodobé ani dlouhodobé vízum. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5Azs 46/2008-71, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, ze kterých vyvodil závěr, že je třeba posuzovat, zda se se nejedná o případ, kdy by již nutnost pouhého vycestování z území České republiky byla nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života a že je správní orgán povinen se zabývat i tím, zda má žadatel (o mezinárodní ochranu) možnost jiného oprávnění k pobytu na území České republiky, než je mezinárodní ochrana. Dále žalobce v podané žalobě uvedl, že nemá peníze na cestu do Vietnamu (pozn. soudu: žalobce totiž na straně 4 žaloby opakovaně zmínil právě Vietnam a na první straně uvedl, že je vietnamským státním příslušníkem) a na pobyt tam, a že návrat za rodinou do České republiky by nebyl objektivně možný. Žalobce uvedl, že popsání situace zakládá hrozbu porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a lze ji podřadit pod pojem „nemožnost vycestování“. Záznam v trestním rejstříku pro něj má význam obdobný dlouhému vyhoštění. Žalobce k tomu dále uvedl, že by mohl uplatnit postup podle § 33 zákona o pobytu cizinců a podat žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění.
3. Dále žalobce v podané žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, protože žalovaný porušil čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (dále jen „Úmluva“) tím, že nezkoumal nejlepší zájem nezletilého dítěte žalobce, který je občanem České republiky, žije s matkou a k otci má silný citový vztah.
4. Dále žalobce namítal absenci přezkoumatelných úvah týkajících se přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný pouze konstatoval, že rozhodnutím nebude zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce a že žalobce může žádat o jiné pobytové oprávnění. K tomu žalobce namítal, že žalovaný musel vědět, že jeho žádost nemůže být vzhledem k absenci trestní zachovalosti žalobce úspěšná. Žalovaný přezkoumatelně nevysvětlil, proč podle něj nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce i jeho dětí.

5. Na závěr žalobce navrhl, aby soud ve věci samé rozhodl tak, že se žalobou napadené rozhodnutí zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení a že se žalovanému ukládá povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření trval na zákonnosti a správnosti svého rozhodnutí, odmítl námitky žalobce jako nedůvodné a v podrobnostech odkázal na své rozhodnutí. Žaloba dle názoru žalovaného nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného zpochybňovala. Žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí nemohl vyjádřit k námitkám žalobce proti postupu správních orgánů, protože žalobce ani po výzvě nedoplnil podané odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný sám neshledal nedostatky či pochybení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
7. K námitce, že žalovaný dostatečně nezvážil míru integrace žalobce, tedy, že žalobce žije na území České republiky přes třicet let, má zde rodinné a sociální zázemí, zatímco v Alžírsku nemá žádný majetek ani zázemí, a v případě návratu tak dojde k závažnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce v podané žalobě jsou v přímém rozporu s jeho výpovědí v průběhu řízení. Žalobce do protokolu o výslechu účastníka řízení uvedl, že mu v Alžírsku nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země, kde má matku a sestry, má tam majetek, jako jediný mužský dědic bude po rodičích brát všechno a měl by tam zázemí pro svůj pobyt, dále že do Alžírska v posledních letech několikrát vycestoval i se svými dětmi na dovolenou a že v České republice nemá moc známých a nemá zde žádné kulturní a společenské vazby. Žalobce dle názoru žalovaného zjevně účelově mění výpověď podle toho, co se mu právě hodí.
8. K námitce, že žalobce nemá prostředky na vycestování do Vietnamu, žalovaný uvedl, že se k ní nebude vyjadřovat, protože se zřejmě netýká věci žalobce.
9. K námitce, že správní orgány pominuly otázku nejlepšího zájmu dítěte, žalovaný uvedl, že synové žalobce ve věku 16 a 23 let nesdílejí se žalobcem společnou domácnost, mladší syn žije s matkou a je o něj postaráno. Žalobce se se syny stýká jen nárazově a platí výživné. Co se týče kontaktu se syny, žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce má možnost být s nimi v kontaktu prostřednictvím prostředků komunikace na dálku, má možnost požádat o udělení krátkodobého víza, pro jehož udělení není vyžadována trestní bezúhonnost, ačkoli žalobce tvrdí opak, a rovněž není vyloučeno, aby synové navštívili žalobce v Alžírsku. Omezení osobního styku se syny je přímým následkem ztráty pobytového oprávnění v důsledku vlastního úmyslného protiprávního jednání žalobce. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nejde synům dobrým příkladem, když je setrváním na území České republiky učí, že není třeba dodržovat zákony a nést za to následky. Žalobce byl šestkrát soudně trestán a nejenže mu v páchání trestné činnosti nezabránila ani hrozba nuceného vycestování, ale navíc trestnou činnost používá jako argument, proč po něm nemá být vyžadováno respektování správního rozhodnutí.
10. K námitce, že vycestování žalobce není možné ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, jelikož mu hrozí skutečné nebezpečí, žalovaný uvedl, že žalobcem tvrzený rozpor s článkem 8 Evropské úmluvy nelze považovat za skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Článek 8 Evropské úmluvy sice chrání právo na respektování soukromého a rodinného života, ale zároveň připouští zásah do těchto práv v případě, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné. Také Úmluva připouští oddělení dítěte od rodiče při zachování pravidelného osobního kontaktu s rodiči, až na výjimečné okolnosti. Úmluva připouští

zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Dále žalovaný k této námitce uvedl, že pobyt na území cizího státu nepatří k základním lidským právům, ale jednotlivé státy samy stanoví, za jakých podmínek umožní cizinci pobyt na svém území.

11. K námitce žalobce nedostatečného zhodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí a tvrzení žalovaného, že žalobce může požádat o jiné pobytové oprávnění, žalovaný uvedl, že se nemůže vyjádřit, protože žalobce neuvedl žádný důvod, proč by v budoucnu nikdy nemohl splnit podmínky pro jakýkoli druh víza či pobytového oprávnění, a že žalovaný sám žádné důvody takové generální nemožnosti neshledal. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že byly naplněny všechny předpoklady pro zásah správních orgánů do soukromé a rodinné sféry žalobce a jeho blízkých, a že zájem státu na vycestování žalobce, který opakovaně úmyslně závažně porušuje právní řád České republiky, převažuje nad zájmem žalobce na pohodlném udržování osobního kontaktu s dospívajícím synem, který s žalobcem nesdílí společnou domácnost. Žalovaný dále uvedl, že povinnost opustit území Evropské unie a smluvních států je přiměřeným opatřením a nelze od něj upustit.
12. V závěru svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť po řádném poučení žalovaný vyslovil souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Žalobce pobýval v České republice na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Rozhodnutím Ministerstva Vnitra ČR ze dne 21. 10. 2017, č. j. OAM-1866-39/ZR-2013, které ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 26. 1. 2018, č. j. MV-143912-7/SO-2017, nabylo právní moci dne

5. 2. 2018, bylo podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky, neboť žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen za trestný čin. Žalobci byla zároveň stanovena lhůta 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí k vycestování. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 1. 2020, č. j. 10 A 40/2018-47 zamítl žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí Komise. Žalobce na území České republiky (a členských států Evropské unie) setrval a dne 24. 9. 2020 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce. Dne 31. 8. 2023 správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce, že dospěl k závěru, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného života žalobce a že řízení ve věci žalobce bude nadále vedeno podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve kterém bude rozhodnuto o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Zároveň správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce svého práva nevyužil.
17. Žalobce byl správním orgánem prvního stupně vyslechnut dne 24. 9. 2020. V rámci svého výslechu uvedl, že v České republice žije od roku 1995, naposledy vycestoval v roce 2019, byl 28 dní na dovolené s dětmi v Alžírsku, v roce 2020 byl asi měsíc ve Francii, ztratil tam cestovní pas a 19. 9. 2020 se vrátil do České republiky. Pracuje zde jako řidič taxi, je zdravý, platí si zdravotní pojištění. V roce 1997 se v České republice oženil s českou občankou, mají spolu dvě děti. Je rozvedený, děti jsou u matky a žalobce pravidelně navštěvují. Bydlí sám v pronajatém bytě v Praze, žádný majetek v České republice nemá. Má přítelkyni, ale nežijí spolu, protože žalobce na ni nemá čas a jejich vztah není vážný. S bývalou manželkou má korektní vztah, posílá jí alimenty 5 000 Kč na obě děti. Bývalá manželka a děti žijí nedaleko. Další příbuzné a blízké žalobce v České republice nemá. Moc známých zde nemá, protože hodně pracuje. Nemá tady žádné kulturní nebo společenské vazby, žádné závazky ani pohledávky. V minulosti nepáchal žádnou trestnou činnost, u soudu byl jen kvůli rozvodu s bývalou manželkou, jinak ne. Návykové látky neužívá. V Alžírsku má matku a dvě sestry, otec již zemřel. S rodinou v Alžírsku je v pravidelném kontaktu. V Alžírsku by mohl žít se svou matkou nebo u sester, měl by tam zázemí pro svůj pobyt. V Alžírsku má majetek, je jediným synem svých rodičů, tak po nich bude „brát“ všechno. Není mu známa žádná překážka ani důvod, proč by nemohl vycestovat, jezdí občas po evropských státech. Nemá jiný důvod, proč by nemohl vycestovat do Alžírska, než je momentální uzavření země z důvodu epidemie Covidu-19. Rád by tam navštívil matku, která je již stará. V Alžírsku mu nehrozí žádné nebezpečí, je to pro něj bezpečná země. Určitě vycestuje dobrovolně, nechce být správně vyhoštěn, protože má rodinu a mladší syn jej potřebuje. Mohl by pak dostat nějaké vízum, aby mohl navštívit děti. Správní orgán prvního stupně vyslechl dne 14. 1. 2021 svědkyni T. S., která uvedla, že s bývalým manželem vychází dobře. Žalobce se s dětmi stýká po dohodě, dochází k nim dvakrát až třikrát týdně. Mladší syn trpí ADHD a nemá dobrý vztah se současným manželem matky, je proto hodně závislý na žalovaném a velmi špatně nese možnost vyhoštění svého otce.
18. Z podkladů obsažených ve správním spisu je dále podstatné, že žalobce má v opisu z evidence rejstříku trestů celkem 7 záznamů převážně pro majetkovou trestnou činnost, ve všech případech bylo odsouzení zahlazeno ze zákona a na žalobce se hledí (a ke dni vydání napadeného rozhodnutí hledělo), jako by nebyl odsouzen. Proti žalobci bylo dále vedeno trestní stíhání pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit dne 19. 6. 2021. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4. 11. 2021, č. j. 2T 89/2021-47, bylo trestní stíhání žalobce podmíněně zastaveno, byla přijata složená peněžitá částka ve výši 35 000 Kč a určena

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na účet obětí trestné činnosti a byla stanovena zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání v trvání 18 měsíců (do 4. 5. 2023). Příkazem Magistrátu Hlavního města Prahy ze dne 10. 12. 2020, č. j. MHMP 1888879/2020/Db, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b), písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, kterého se dopustil tím, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu a při silniční kontrole nepředložil na výzvu policisty řidičský průkaz.

19. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 30. 11. 2023, č. j. KRPA-25691-31/ČJ-2020-000022, uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. V tomto rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Zhodnotil, že jeho rozhodnutí je pouze donucovacím prostředkem k tomu, aby žalobce uvedl svůj pobyt do souladu se zákonem, a že oproti tomu by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění zjevně nepřiměřené. Protiprávní jednání žalobce správní orgán spatřoval v tom, že žalobce pobýval na území České republiky nejméně od 19. 9. 2020, kdy se vrátil z měsíčního pobytu ve Francii, do 24. 9. 2020, kdy se přihlásil policii, nahlásil ztrátu pasu a byl zadržen. Správní orgán prvního stupně zhodnotil délku pobytu žalobce tak, že je již poměrně dlouhá k tomu, aby si vytvořil vazby v České republice, ale nikoli až tak dlouhá, aby zcela zanikla jeho vazba na domovský stát. V odůvodnění uvedl, že jeho rozhodnutí je nejmírnějším opatřením za neoprávněný pobyt žalobce, který si způsobil sám svou trestnou činností. Žalobci nic nebrání, aby na území dále žil v kontaktu se svými dětmi, avšak po splnění či vyřízení platného pobytového oprávnění, nyní jej však nic k pobytu na území neopravňuje. Správní orgán prvního stupně také zhodnotil, že žalobce není ve věku seniora, nepobírá žádné dávky ani důchod a je samostatný, není tedy nic, co by mu mělo činit potíže při vycestování nebo při asimilaci do své rodné země. K povaze rodinných vazeb žalobce se žalovaný vyjádřil tak, že žalobce se v roce 2014 rozvedl a jeho děti byly svěřeny do péče matky, žalobce je s nimi v pravidelném kontaktu. Mladší syn má ADHD a žalobce mu pomáhá se školou, vycestování by proto syn snášel špatně. Starší syn má s žalobcem dobrý vztah. Správní orgán prvního stupně proto vyhodnotil správní vyhoštění jako nepřiměřené a rozhodl o povinnosti vycestovat, aby žalovaného ve styku s rodinou neomezoval zákaz pobytu na území. Zkonstatoval, že žalobce může vycestovat a vrátit se v souladu se zákonem, nebo zde nadále pobývat v rámci kladného vyřízení jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu a tuto možnost dále podrobně rozepsal. Dále správní orgán zhodnotil rozsah sociálních, ekonomických a kulturních vazeb na území České republiky a dospěl k závěru, že žalobce žádné takové vazby nemá. Co se týče vazeb na rodnou zemi, správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce je stále státním občanem Alžírsko, má tam příbuzné a majetek a naposledy tam byl v roce 2019. K možnosti návratu správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobci nehrozí navrácení do státu, kde by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy, a nemůže tak dojít ke kolizi s ustanovením § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které definuje důvody znemožňující vycestování. Dále z odůvodnění vyplývá, že správní orgán prvního stupně žalobci k vycestování stanovil dobu k vycestování na samé horní hranici zákonného rozmezí.
20. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal dne 22. 12. 2023 blanketní odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že se zamítá. Správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely zejména z obsahu evidence rejstříků trestů žalobce, obsahu z evidence přestupků žalobce, protokolu o výsledku svědkyně Terezy Svobodové (bývalé manželky žalobce), usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4. 11. 2021, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2 T 89/2021-47, a lustrace v evidencích Policie České republiky a Ministerstva vnitra České republiky.

21. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění v něm uvedených závěrů. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správního rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005). V projednávané věci soud dospěl k závěru, že žalovaný požadavkům na odůvodnění rozhodnutí dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč odvolání žalobce nemohl vyhovět. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí a vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil, že ve skutkových zjištěních správního orgánu prvního stupně neshledal žádné pochybnosti a že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepostrádá žádné náležitosti. Žalovaný pečlivě zhodnotil přiměřenost rozhodnutí. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu k doplnění ničím nezdůvodnil, není tedy na místě zkoumat, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Není tak vadou napadeného rozhodnutí, že se žalovaný zabýval pouze zákonností a přiměřeností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když žalobce v podaném odvolání nenamítal nic, s čím by se měl žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádat. Soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností netrpí.
22. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
23. Z § 174a odst. 1 téhož zákona vyplývá, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
24. Žalobce v žalobce především namítal, že žalovaný nezhojil v napadeném rozhodnutí nepřezkoumatelnost úvah správního orgánu prvního stupně týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí, když má za to, že správní orgán prvního stupně toliko konstatoval, že rozhodnutím nebude do rodinného či soukromého života žalobce zasaženo s odkazem na možnost jiného pobytového oprávnění. Tato žalobní námitka je nedůvodná a je zcela v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozporu s rozhodnutími správních orgánů obou stupňů. Správní orgán prvního stupně se velmi podrobně zabýval tím, jaký dopad bude mít jeho rozhodnutí především na rodinný život žalobce a členů jeho rodiny. Vzal přitom do úvahy veškeré skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, včetně těch, které uvedl žalobce a jeho bývalá manželka ve své svědecké výpovědi. Rovněž žalovaný stručně zhodnotil přiměřenost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jak je uvedeno výše, žalobce v podaném odvolání nepřiměřenost zásahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do soukromého a rodinného života žalobce nenamítal, proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí omezil pouze na zhodnocení, zda správní orgán prvního stupně zvážil všechny podstatné okolnosti a zda své úvahy a závěry uvedl v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se s těmito úvahami, jakož i se závěry z nich plynoucími, plně ztotožnil s tím, že je vzhledem k okolnostem případu považuje za dostačující. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že řízení původně vedené jako řízení o správním vyhoštění bylo správním orgánem prvního stupně za účelem zajištění přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce překvalifikováno na řízení o povinnosti k vycestování dle § 50a zákona o pobytu cizinců. K přiměřenosti rozhodnutí pak doplnil své úvahy, a to na stranách 4 až 5 napadeného rozhodnutí, a to včetně lhůty k vycestování.

25. Soud se s posouzením správních orgánů obou stupňů ohledně přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zcela ztotožňuje a pro důraznost opakuje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území České republiky (a ostatních členských států Evropské unie a dalších smluvních států) po určitou dobu. Rozhodnutí o povinnosti vycestovat nepředstavuje přitěžující okolnost pro následné získání povolení k pobytu na území České republiky, jak se žalobce s ohledem na svá žalobní tvrzení mylně domníval. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Tomu odpovídá i doba stanovená k vycestování, kterou správní orgány stanovily v maximální možné délce tak, aby si žalobce mohl vyřídit vše potřebné a urovnat své rodinné záležitosti před odjezdem. Samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do České republiky) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by odůvodňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-35). Soud má za to, že aktuální situace žalobce není natolik výjimečná, aby bylo jeho setrvání na území České republiky nezbytné. Žalobce má v České republice bývalou manželkou, se kterou nežije, udržuje s ní kontakt a jejich vztah je korektní, dále přítelkyni, se kterou rovněž nežije ve společné domácnosti, a vztah k ní popsal jako nezávazný, dále má jednoho dospělého syna a jednoho nezletilého syna. Se svými potomky má vřelý citový vztah, ale nežije s nimi ve společné domácnosti, stýká se s nimi dle domluvy. Mladšímu synovi je 16 let, žije u matky, trpí ADHD a trvalé odloučení od otce by nesl těžce. Jiné rodinné, sociální a kulturní vazby

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce v České republice nemá. Mladší syn je ve věku blízkém zletilosti, není plně odkázán na osobní péči výlučně ze strany žalobce a jeho zdravotní stav jej nečiní plně závislým na celodenní péči druhé osoby. Přechodné odloučení od otce tedy jistě snese a oporu v nelehké situaci může nalézt u své matky, dospělého bratra a dalších blízkých. Vycestováním žalobce navíc nedojde ke zpřetrhání vazeb mezi žalobcem a nezletilým synem, když syn je ve věku, kdy již nepochybně dokáže plně ovládat technologii prostředků komunikace na dálku a zvládne v doprovodu dospělého navštívit otce v Alžírsku. Žalobce rovněž může své děti a bývalou manželku navštívit. Skutečnost, že žalobce byl v minulosti soudně trestán není překážkou k získání víza a vstupu na území České republiky, například jako turista. Žalobce tedy má možnost být s dětmi v neomezeném kontaktu prostřednictvím prostředků komunikace na dálku. A má možnost být s nimi i v osobním kontaktu, byť v omezené míře oproti dosavadnímu režimu styku, do doby, než si v Alžírsku vyřídí nové pobytové oprávnění. Pouhá skutečnost, že žalobce a jeho děti mohou v důsledku správního rozhodnutí žít každý v jiném státně a rozsah osobního styku se tím změní, není samo o sobě ani skutečností, pro kterou by nebylo možné ze země vycestovat. V tomto ohledu je na místě připomenout, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně, tedy vlastním zaviněním se ocitl v situaci, kdy musí respektovat pravidla pro získání pobytového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území České republiky pobyt legalizován. Důsledkům takové situace jsou pak vystaveny i žalobcovy děti. Bude tedy na žalobci a jeho dětech, aby uspořádali osobní záležitosti tak, aby se důsledky odcestování žalobce z území České republiky (zřejmě pouze na přechodnou dobu) dotkly vzájemných vztahů co nejméně. Ani soud nemá důvod jakkoli zpochybňovat či bagatelizovat vzájemné vztahy mezi žalobcem a jeho potomky, především mladším synem. Soud je proto toho názoru, že jeho vycestování z území a doba, než si žalobce zajistí pobytové oprávnění za účelem legalizace jeho pobytu v ČR, neovlivní zdravotní stav mladšího syna takovým způsobem, který by mohl vyloučit uložení povinnosti žalobci opustit území, když veškeré zákonné podmínky pro takové rozhodnutí byly naplněny.

26. Žalobce v této souvislosti v podané žalobě dále namítal, že oddělení otce od jeho synů je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud dospěl k závěru, že správní orgány požadavkům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců a navazující judikатурní praxe v posuzované věci plně dostály a ztotožňuje se zcela s jejich závěry o tom, že uložení povinnosti vycestovat nelze na daném skutkovém půdorysu považovat za nepřiměřené. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů a je zde proto prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012–45). Správní orgány se s touto otázkou velmi podrobně vypořádaly a soud má za to, že práva žalobce a jeho synů tím porušena nebyla.
27. Soud nespatřuje žalobcem namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ani v jím zdůrazňované skutečnosti, že na území České republiky žije již od roku 1995, tedy převážnou část svého života. Samotnou délku pobytu totiž nelze považovat za dostatečný důvod pro naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky. Ani délka žalobcova legálního pobytu zde navíc podle názoru soudu nic nemění na tom, že žalobce na území České republiky pobýval od roku 2018 bez platného oprávnění k pobytu a že si měl být vědom následků tohoto svého protiprávního počínání, v roce 2020 krátce pobýval ve Francii, poté se vrátil do České republiky a pokračoval zde v pobytu bez platného povolení. Současně lze mít důvodné pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce v žalobě, že k zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

původu nemá již žádné vazby, když v rámci svého výsledku před správním orgánem prvního stupně uvedl, že má v Alžírsku matku a sestry, majetek a zázemí, s rodinou v Alžírsku je v pravidelném kontaktu a rád by tam navštívil svou matku.

28. Námitku žalobce, že nemá finanční prostředky k návratu do Alžírsku a poté zpět soud neshledal důvodnou. Žalobce sám přiznal, že pracuje jako taxikář a má tolik práce, že nemá čas věnovat se přítelkyni a budovat sociální vazby, v minulosti se do Alžírsku opakovaně vracel a cestoval po Evropě. Do Alžírsku cestoval i se svými dětmi, což nepochybně rovněž vyžadovalo nemalé finanční náklady navíc. Dle názoru soudu je tedy v majetkových možnostech a schopnostech žalobce vycestovat do země původu, či jinam mimo Evropskou unii a smluvní státy a případně se i vrátit. Tvrzení žalobce, že nemá prostředky ani k návštěvě Vietnamu a pobyt tam, jsou pak pro posouzení této věci zcela irelevantní a soud se jimi blíže nezabýval.
29. Ze všech výše uvedených důvodů soud uzavírá, že v případě žalobcova vycestování mimo území EU ze samé podstaty uložené povinnosti dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území České republiky. Soud se tudíž shoduje se správními orgány v tom, že rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajících na území České republiky (EU), které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území zakázán, lze tento zásah považovat za přiměřený.
30. Jelikož soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobce důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem dne 28. března 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.